

pregó de Collbató

Vinc de Madrid, on he passat tot el mes d'agost. Quin mes, senyores i senyors!

Des d'allà sabíem que el foc calcinava una part de Catalunya. Si haviem dit tants cops: "Com el Vallès no hi ha res", algú suggeria una nova cançó que fés: "Del Vallès no en queda res".

I des d'allà, gràcies a Internet, navegàvem entre virus i pirates, o entre els nous pirates, que són els virus informàtics. ~~Molt~~ Feia calor. Molta molta calor. I a Bagdad con tinuava la guerra. Quanta, quanta guerra!, com hauria dit Mercè Rodoreda. Allà, però, a la pantalleta apareixia el nom de Collbató com un pin d'esperança: "els bombers de Collbató han ajudat a lluitar contra els incendis de Sant

Llorenç Savall! Gràcies, bombers de Collbató: els morts de la cabana d'en Felip eren amics dels meus germans, i dels meus amics sabadellencs. Quan els donava el condol per telèfon, i em preguntaven: "quan tornaràs al Principat?" jo els responia: "el dia 27, que hi ha pregó a Collbató". I em deien els amics: "sí, pla, agraeix als seus bombers tot el que han fet per nosaltres! Ho faip ara.

El nom de Collbató et suggereix coves de Salnitre, sí, però, sobretot MONTSERRAT. Collbató és el portal natural de Montserrat, tot i que les noves carreteres sembla que ens n'allunjin. Fa tres o quatre anys vaip anar al Bruch. De jove hi passava sovint perquè la nacional II no tenia el túnel d'Igualada. De sobte em vaip adonar que Montserrat és com un immens decorat de pedra, que bé es mereixeria una Orquestra Simfònica que entonés, per

exemple, la Coral de Collbató o la tragicomèdia dels cotxes de les noves autoritats municipals -gràcies a Internet en sabem les marques- i la zona blava.

Tapago la pantalla. I torno a tocar de peus a terra. Acabo d'arribar de Madrid i sóc a Collbató. Sovint vaig i torno, de Madrid a Cornellà -Barbana, com deien de petites les meues filles, no és més que el barri marítim de Cornellà de Llobregat! - per carretera. Els uns i els altres circulem per la Nacional II. No sé per què en diuen "nacional" si és un camí que travessa tantes nacions, disposades a sentir-se agermanades si les deixen ser com volen ser: més i més lliures, més i més iguals, més i més respectades en tot allò, i per tot allò, que cadascú se senti fill de la seva petita pàtria. No fujo d'estudi: celebren una Festa Major i les festes majors són l'ocasió perfecta

per fer net, per recordar els records
— els dolços i els amargs — per cuinar-
los a favor de l'esperança.

Tornem a Collbató: el vostre és un
petit oasi a la frontera entre comarques
gepantines. Si el 1718 Collbató tenia
748 habitants que el 1900 havien
passat a ser 665 i que el 1970
eren 451. Què vull dir? Que
just a l'hora en què el Baix Llobregat
el Barcelonès o els dos Vallès es converteixen
en àrees superpobladíssimes... Collbató
mantenia un equilibri entre paisatges
usos agrícoles —cp! que Collbató vol
ser reconeguda també com la població
del Museu de l'oli! —, i habitatges,
tant en nucli urbà com escampats
per tot el territori.

Ho direm amb un exemple: el terme
municipal de Collbató té 17,8 km²
Dos menys que Cornellà de Llobregat
que va passar del 1960 al 1975
de 20.000 a 90.000 habitants.

tsor perquè no teníem un patró
Sant Corneli que ho impedis-
potser perquè, com que éreu i
portal de Montserrat, i els
tres avantpassats guaven i portaven
egrius solvents i senyors fins a les
etes del monestir, no els quedava
empis per repoblar... o les vocacions
ontserratines delmaven les energies dels
pe havien rebut el mandat diví de:
creixeu i multipliqueu-vos!"

l'opaco que Collbató hauria de mostrar,
amb generositat, la seva col·lecció
ocel, tant si té com si no té
el títol de Museu: les 1.700 peces
representatives de les formes de vida
tradicional de Collbató ~~que~~ poden ajudar
a vèncer ignoràncies heretades, o colgades
pels fangs de les històries decadents de
les pantofes i dels exalcaldes d'una
Marbella tronada.

L'any passat va fer ~~havia~~ setanta
anys de la mort d'Amadeu Vives.
Moria quan Catalunya obtenia els drets

-limitats i millorables- en el marc de la II República. Amadeu Vives, si no vaig errat, havia nascut el 1871. I el 1898 fundava, amb Lluís Millet, l'Orfeó Català per - qui composava peces com "La Balanguera" i "L'Engant"... a més de ser l'autor de la zarzuela "Doña Francisquita".

I, a més, Collbató s'ha especialitzat en l'arranjament d'orgues. Collbató és una proposta musical harmònica -rural, residencial, turística- i aspira amb raó a posar una mica de seny en el concert desconcertant de la nostra vida col·lectiva. d'Em deix que apliqui a Collbató aquells versos de Guerau de Liost sobre el Montseny?

"Déu te guard, viuant:
que t'impori el Montseny
una mica d'amor
i una mica de seny".

Abans d'acabar -ja ho sé, tots i tots esteu pendents de l'aperitiu engador i regent que us han preparat- abans d'acabar deixeu que us recordi

150è aniversari del folklorista i poeta Pau Bertran - Collbato, 1853 - Esparraguera, 1891 -, que el 1885 publica Cansons y follies populars, Flor Natural als Jocs Florals, estudis rigorosos sobre la rondallística europea. En sorprèn saber que traduïa, a més, poesia búlgara: si hagués estat costat nostre potser hauria pogut certificar que els reences de Hristo Stoïkov eren balades d'amor i que el gest de trepitjar els àrbitres de futbol ^{és correcte} ~~malinterpretat~~ en la traducció poètica de l'au que acarona la galleta del nét.

Autor de "La criada burleta", de "La serra" de Cornellà", de "La carnicereta" o de "La surra".

m'entusiasme el comentari - balanc que he llegit sobre la seva obra: "nas cut i criat en un poble petit, viu al camp i observa i xucla totes les formes de vida del seu entorn. A més, aplica amb rigor un mètode científic per recollir les expressions genuïnes de la gent del seu poble".

del diccionari de Bertran, el 1900

Recordeu la dita meteorològica i política:

"cel rogent
pluja i vent"

el sentit de la Festa Major.

És el moment de fer memòria, individual
col·lectiva; de recordar els i les que
aquí ja no són entre nosaltres; per
criandar per ~~(tot allò que)~~ ^{tots aquells i per} ha nascut i
que aspira a créixer. I és també
l'hora de trencar el gel, d'excitar el
diàleg, d'assajar la simfonia de les
pells. Feu-me cas: tenia raó Josep
Carner quan deia:

"arreu canvia les lliçons sabudes
l'hora lleugera de l'amor que ve".

Deixeu que l'Amor que mou el cel
i les estrelles ens lubrifiqui.

"Cel de rogent/
pluja o vent".

Ignasi Riera
27 d'agost de 2003

Paul Bertoni, folklorista
infomatserrat.com